

"נקודה טובה" – מסע בשבילי הרוח של עם ישראל

גיליון 39 - שנת תשפ"ה גיליון "מטות-מסעי" – א' אב תשפ"ה, 26 ליולי, 2025

לע"נ אמו"ר ר' יוסף-חיים ב"ר יעקב רוט ז"ל

ב"ה

"נקודה טובה" לפרשת "מטות-מסעי" - "מסעי בני ישראל"

נעמי שמר ב"שיר סיום", כותבת על התמודדות עם שבר וחסרון. על כלי שכל ששת מיתריו קרועים וחסרים ונשארה בו רק תיבת התהודה ועדיין הוא שר ומנגן. וזאת כמשל לאדם הניצב לפני אלוקיו על כל קרעיו וחסרונותיו ועדיין "שר" מכוח מה שכן יש בו, למרות חסרונותיו.

לִי לֹא אֶכְפֹּת, לִי דֹקָא דִּי נְעִים

לְשִׁיר בְּאֲזִינִיכֶם

אֶת הַשִּׁירִים הַכִּי פְּרוּעִים

וּלְהַתִּיצֵב בְּפָנֵי הָאֱלֹהִים

עִם שְׁתֵּי גְמוֹת שֶׁל חֵן

וְעִם שְׁשֵׁה מִיתָרִים קְרוּעִים.

ומכאן לפרשתנו פרשת מסעי, העוסקת גם היא ברמז, בנושא ה"מיתרים הקרועים" - נושא החיסרון.

הפרשה פותחת ומפרטת את כל 42 המסעות והחניות של בני ישראל במשך 40 שנות שהותם במדבר. וקשה הדבר, מה תועלת יש לנו בפירוט הזה.

רש"י מסביר שאם ננתח את המסעות מול לוח השנה, נגלה שבמשך 38 שנים בני ישראל עשו רק 20 מסעות. מתברר אם כן שהקב"ה בחסדו המתיק את גזירת הנדודים במדבר. הנדודים לא היו תכופים, כי הם שהו כמעט שנתיים בממוצע בכל אחד ממקומות החניה (רש"ר הירש, במדבר לג, א).

רש"ר הירש עצמו, רואה בפירוט הזה הזמנה לזיכרון אישי ומשפחתי: "ראוי שבני המשפחות והבאים אחריהם יזכרו את מה שאירע לאבותיהם". הוא שומע כאן גם הזמנה לביקור במקומות האלה, כדי שנבין ונפנים את גודל ניסיו של הקב"ה. ניסי הקיום של עם ישראל במדבר הגדול – כשניים וחצי מיליון איש לפחות במשך 40 שנה בישימון שאין בו לא לחם ולא מים. עצם מראה המקומות האלה במדבר, יש בו כדי להעיד על גדלותו של הקב"ה (שם).

הבעל שם טוב מייסד החסידות מוסיף ואומר, שהמסעות האלה רומזים לנו על תחנות חייו של האדם - מיום היוולדו שהוא בבחינת יציאת מצרים שלו, אל תחנות החירות, קבלת התורה ועוד. "ובודאי נכתבו המסעות בתורה להורות הדרך הישר לאיש הישראלי, לידע הדרך הישר אשר ילך בו כל ימי חייו, ליסע ממסע למסע" (ספר בעל שם טוב). זאת ועוד,

"נקודה טובה" – מסע בשבילי הרוח של עם ישראל

לדבריו בשמות המסעות והמקומות, ניתן למצוא רמזים לעצות ולתובנות לדרך הישר. גישה המציגה את המסע לא רק ככלי וכדרך להגעה מנקודה לנקודה אלא גם ובעיקר כמסע תיקון לאומי ואישי. מסע של צמיחה עבודה והתעלות מתחנה לתחנה.

ומה נעשה עם כל המקומות בהם בני ישראל חטאו והכעיסו את הקב"ה?! מקומות ששמותיהם רומזים על חטאי בני ישראל כ"קברות התאוה" למשל, מקום בו בני ישראל התלוננו על המן, דרשו בשר ונענשו! האם גם לתחנות השליליות יש ערך חיובי בחייו של האדם?! או שאולי כדאי ורצוי פשוט למחוק אותם מן ה"מפה"?!

מתברר שגם למקומות החשוכים יש חשיבות. גם הם ואולי דווקא הם מהווים "פרקי עומק בסיפור החיים" ואם נדלג עליהם, נפספס את עומק המסע. ולכן, לאף אחד - לא לכלל ולא לפרט, לא לאדם ולא לעם, לא כדאי "לשפץ" את קורות חייו ולמחוק תחנות ממסע חייו, בדיוק כמו שגם המיתרים הקרועים הם עדיין חלק מכלי הנגינה.

את העבר אסור למחוק. צריך "להתפייס" אתו ולעשות לו "מקום". ומי שבכל זאת ינסה למחוק ולהשכיח, עלול למצוא את עצמו עם "שבר" פנימי כואב.

הפתרון הוא להפוך את החסרונות וה"שברים" למנוע של תיקון ושיפור, להשראה ולצמיחה, בבחינת "זדונות נעשות לו כזכויות". כך למשל ניתן אולי להגיע לתפילה טובה לפני ה', דווקא מתוך ומכוח כל התפילות שהתפספסו לנו במהלך השנים.

כל אלה הם מסעי בני ישראל - גם הטובים וגם הרעים! ומכולם נלמד ונוסיף לקח, אל תחנות מסע חייו.

בברכת שבת שלום וחודש טוב ואפורק

ובתפילה ליסוּעָה

אשה רוס

לכניסה או להסרה מרשימת התפוצה (במייל ו/או בווטסאפ), ניתן לפנות למייל: rothmoshe@gmail.com

ארכיון "נקודה טובה": http://www.pirsuma.com/nekuda_tova

נא לשמור על קדושת הגליון ולהכניסו לגניזה לאחר השימוש.

יש לך הערה או הארה? אשמח לקבל למייל הנ"ל. **אהבת? הפץ בין חברים.**